

„Przewodnik duchowy po Wielkim Poście.”
I Niedziela Wielkiego Postu

Niedzielną Liturgia Słowa

I Czytanie

z Księgi Powtórzonego Prawa (26, 4-10)

Mojżesz powiedział do ludu: «Kapłan weźmie koszyk z twoich rąk i położy go przed ołtarzem Pana, Boga twego. A ty wówczas wypowiesz te słowa wobec Pana, Boga swego: „Ojciec mój, tułacz Aramejczyk, zstąpił do Egiptu, przybył tam w niewielkiej liczbie ludzi i tam się rozrósł w naród ogromny, silny i liczny. Egipcjanie źle się z nami obchodzili, gnębili nas i nałożyli na nas ciężkie roboty przymusowe. Wtedy wołaliśmy do Pana, Boga ojców naszych. Pan usłyszał nasze wołanie, wejrzał na naszą nędzę, nasz trud i nasze uciemiężenie. Wyprowadził nas Pan z Egiptu mocną ręką i wyciągniętym ramieniem wśród wielkiej grozy, znaków i cudów. Przeprowadził nas na to miejsce i dał nam ten kraj opływający w mleko i miód. Teraz oto przyniosłem pierwociny płodów ziemi, którą dałeś mi, Panie”. Rozłóżysz je przed Panem, Bogiem swoim. Oddasz pokłon Panu, Bogu swemu».

Psalm 91

Kto się w opiekę oddał Najwyższemu *
i w cieniu Wszechmocnego mieszka,
mówi do Pana: «Ty jesteś moją ucieczką i
twierdzą, *
Boże mój, któremu ufam».

Nie przystąpi do ciebie niedola, *
a cios nie dosięgnie twój namiotu.
Bo rozkazał swoim aniołom, *
aby cię strzegli na wszystkich twych drogach.

Będą cię nosili na rękach, *
abyś stopy nie uraził o kamień.
Będziesz stąpał po węzłach i źmijach, *
a lwa i smoka podepczesz.

«Ja go wybawię, bo przylgnął do Mnie, *
osłonię go, bo poznał moje imię.
Będzie Mnie wzywał, a Ja go wysłucham †
i będę z nim w utrapieniu, *
wyzwolę go i sławą obdarzę».

II Czytanie

z Listu Świętego Pawła Apostoła do Rzymian (10, 8-13)

Cóż mówi Pismo? «Słowo to jest blisko ciebie, na twoich ustach i w sercu twoim». A jest to słowo wiary, którą głosimy. Jeżeli więc ustami swoimi wyznasz, że Jezus jest Panem, i w sercu swoim uwierzysz, że Bóg Go wskrzesił z martwych – osiągniesz zbawienie. Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do sprawiedliwości, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia. Wszak mówi Pismo: «Żaden, kto wierzy w Niego, nie będzie zawstydzony».

Nie ma już różnicy między Żydem a Grekiem. Jeden jest bowiem Pan wszystkich. On to rozdziela swe bogactwa wszystkim, którzy Go wzywają. Albowiem «każdy, kto wezwie imienia Pańskiego, będzie zbawiony».

Aklamacja

z Ewangelii św. Mateusza, (4, 4b)

Nie samym chlebem żyje człowiek,
lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych.

Ewangelia

Według św. Łukasza (4, 1-13)

Pełen Ducha Świętego, powrócił Jezus znad Jordanu, a wiedziony był przez Ducha na pustyni czterdzieści dni, i był kuszony przez diabła. Nic przez owe dni nie jadł, a po ich upływie poczuł głód. Rzekł Mu wtedy diabeł: «Jeśli jesteś Synem Bożym, powiedz temu kamieniowi, żeby stał się chlebem». Odpowiedział mu Jezus: «Napisane jest: „Nie samym chlebem żyje człowiek”». Wówczas powiódł Go diabeł w górę, pokazał Mu w jednej chwili wszystkie królestwa świata i rzekł do Niego: «Tobie dam

potęgę i wspaniałość tego wszystkiego, bo mnie są poddane i mogę je dać, komu zechcę. Jeśli więc upadniesz i oddasz mi pokłon, wszystko będzie Twoje». Lecz Jezus mu odrzekł: «Napisane jest: „Panu, Bogu swemu, będziesz oddawał pokłon i Jemu samemu służyć będziesz”». Zawiódł Go też do Jerozolimy, postawił na szczycie narożnika świątyni i rzekł do Niego: «Jeśli jesteś Synem Bożym, rzuć się stąd w dół. Jest bowiem napisane: „Aniołom swoim da rozkaz co do ciebie, żeby cię strzegli, i na rękach nosić cię będą, byś przypadkiem nie uraził swej nogi o kamień”». Lecz Jezus mu odparł: «Powiedziano: „Nie będziesz wystawiał na próbę Pana, Boga swego”». Gdy diabeł dopełnił całego kuszenia, odstąpił od Niego do czasu.

Fragment pisma ks. bpa Franciszka Hodura

Odrodzenie to stan przemienienia się człowieka w nową duchową istotę. Jest to poznanie swego stosunku do Boga, a przez to zbliżenie się do Stwórcy i zjednoczenie się z Nim ściślejsze. Z tego poznania i zbliżenia płynie w duszę człowieka nadzwyczajna moc, która sprawia duchową przemianę zupełną.

Odrodzony duchowo człowiek jest kompletnie inną istotą, to znaczy innym duchowo, moralnie, inny jego stosunek do Boga, do ludzi i do otoczenia. Fizycznie, to jest zewnętrznie, zmienia się człowiek odrodzony mało o tyle tylko, o ile wewnętrznie, duchowe życie odbija się w rysach człowieka, ale pod względem moralnym jest zupełnie nowym jestestwem.

Jeśli odrodzony człowiek był przed tym powolnego usposobienia, to i po przejściu tej wewnętrznej przemiany będzie nadal powolnym, jeśli miał temperament sangwiniczny, to pozostanie prędkim, jeśli był wymownym, będzie nim nadal, był ojcem, nie przestanie nim być, ale usposobienie duchowe człowieka, charakter jego moralny ulegnie zupełnej zmianie.

Nowym jest przede wszystkim sposób jego myślenia, jego zapatrywanie na Boga, na życie, na świat, na cel bytu ludzkiego na ziemi i na cel jego ostateczny.

Człowiek światowy nie zwraca wcale uwagi na Boga, na swój do Niego stosunek, on wierzy wprawdzie, że jest Bóg i oburzyłby się, gdyby go nazwano niedowiarkiem albo bezbożnikiem, ale w życiu codziennym nie obchodzi go wiele pojęcie Boga, nie wpływa na jego sposób myślenia, mówienia i działania. Zupełnie inaczej postępuje człowiek odrodzony. On wszystko odnosi do Boga. Bóg jest dla niego punktem wyjścia, miarą jego pracy i ukoronowaniem każdej jego czynności. On żyje w obliczu Boga, czuje Jego obecność, wpływ Jego łaski. Podobnie zmienia się gruntownie stosunek odrodzonego człowieka do świata i ludzi. Nieodrodzony człowiek jest łapczywy, zachłanny, żądny zmysłowej rozkoszy, lubi gonić za bogactwami i dostojeństwami, chciwy sławy, pochwał i uznania. Człowiek odrodzony nie dba o to wszystko. I bogactwa i sława i zaszczyty i używanie zmysłowe, mają dla niego wartość względną, przejściową. To przemijające marne objawy ludzkiego życia, dla których nie warto narażać odwiecznych interesów duszy, dóbr duchowych.¹

Modlitwa²

Wszchemogący, miłosierny Boże, Ty wzywasz nas do nawrócenia się i uwierzenia Ewangelii, abyśmy pełniej mogli pojąć Twoją miłość ku rodzajowi ludzkiemu, spraw, prosimy, abyśmy umieli wsłuchiwać się w Twoją naukę i odpowiedzieli na nią wiarą, miłością i dobrym postępowaniem. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, który z Tobą żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

¹ W tekście zachowano oryginalną pisownię. Więcej: ks. bp Franciszek Hodur, Pisma Opracowane i wydane w 100 rocznicę urodzin, tom I, Warszawa 1967 r., str. 114nn.

² Kolekta II Niedzieli Wielkiego Postu.